

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Elég volt a dupla villamosmegálló életveszélyes komédiájából*

Forrás:

8 órai ujság

Bn
(Hely)

1926. 4. 10.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

385.85

Hely

Idő

"1926"

Személy

Elég volt a dupla villamosmegálló életveszélyes komédiájából

A főváros közönsége elkeseredetten követeli ennek a lehetetlen és ostoba szisztémának a megszüntetését

Minden pillanatban életveszélyes jelenetek játszódnak le a dupla megállóhelyeknél — A közönség nem tudja megállapítani, hogy mikor melyik kocsira szállhat föl — Az új rendszabály óta a főbb útvonalak keresztezésénél nagyobb a torlódás, mint valaha — A közönség megélelte a villamosmizériákat

A dupla villamosmegálló helyek ügyével mi is duplán foglalkozunk. Egyszer már szóváltottuk ezt az ügyet és tréfás itóniával mutattunk rá a dupla villamosmegállók rendszerének lehetetlen alkalmazására. Akkor nem tartottuk szükségesnek, hogy erőteljesebb bírálat tárgyává tegyük ezt a kérdést, mert

azt hittük, hogy ez az ostoba rendszer bornirt szellemével mielőbb meg fog szűnni,

tehát nem érdemes rá sok szót vesztegetni. Ma azonban már nem lehet a kérdést tréfának tekinteni.

A dupla villamosmegállóhelyek szisztémájából a fővárosi életnek egyik komoly kalamitása lett, sőt annál is több, folyton fenyegető életveszedelem, amit mulaszthatatlanul meg kell szüntetni.

A közönség hiába remélte, hogy ennek a bárgyú rendszernek tarthatatlanságára és ostobaságára illetékes helyen is rá fognak jönni és megszüntetik a kettős villamosmegállóhelyek újítását. Nem! Sőt ellenkezően. Úgy látszik, hogy az a rendszer, amely a kettős villamosmegállóhelyek gyötrelméit zúdította a közönségre, teljességgel befészkelte magát egyéb életgyötrelmeink közé és meg akar maradni annak a kiáltó példájául, hogy itt nem olyan könnyű megszabadulni valami anomáliától.

Mi is ez a kettős villamosmegállóhely? Ezt ma már a közönségnek nem kell magyarázni, hiszen eléggé ismerik és

átkozzák ezt az idegenből ideplántált és nálunk tökéletesen megbukott gondolatot.

A lényege az, hogy a főbb útvonalak kereszteződésénél meglehetősen távolságra egy-

mástól két villamosmegállóhelyet jeleznek, hol az egyiknél, hol a másiknál áll meg a villamos, aszerint, amint az utak kereszteződésénél posztoló rendőr az útvonalat szabaddá teszi, vagy elzárja.

Azt azonban nincs ember, aki kitalálná, hogy a villamoskocsi az adott pillanat-

ban melyik megállóhelynél fog csakugyan megállni.

A dupla villamosmegállóhelyen a következő felirat van:

Kettős megállóhely, ennél a megállóhelynél két tábla van, az ezek között megállott vonatok fel-, vagy leszállás végett a megállóhely hosszán belül újból nem állnak meg. Felszállni ott kell, ahol a vonat elsősízen megáll.

Ez a felirat jellemző az egész közlekedési rendszerre. Hol van az a tudós, aki ezen a hivatalos szövegmonstrumon eligazodik? Ki az, aki ezt a rejtvényt meg tudja rögtön fejteni? Már pedig

a közönségnek egy nagyváros forgalmában nem lehet talányokat feladni.

Azokban a világvárosokban, ahol a közlekedési rend valóban rendet akar tartani, még a fegyelmezettebb közönség számára is olyan feliratokat alkalmaznak, amelyek minden félreértést kizárnak. Messzire kiáltó betűk jelzik az indulási pontokat és a megállóhelyeket. Rövid, okos figyelmeztetések igazítják útbá a közönséget, hogy hol merre, és mikor használja a közlekedési eszközöket. Az ilyen kulturcentrumokban bizonyára a dupla megállóhelyek szisztémája is beválna, s abból is csak rend szernazna.

De nálunk, a mi villamosvasúti forgalmunkban, amely amúgyis annyi gyötrelmei-

okok a közönségre, az efféle intézkedés nem törődik a következményekkel és az ostobán alkalmazott külföldi példa praktikus keresztültvitelével.

Minálunk az ilyen forgalmi reform egy obskurus szövegű közlekedési szabály megszerkesztésében és kifüggesztésében merül ki

és aztán történjék akármi, azzal többé nem törődnek. Így született meg a dupla villamosmegállóhelyek kínja is, azzal a percenként megismétlődő kalamitással és életveszedelmes mizériával, amelyben

a közönségi ide-oda futkosva keresi azt a kocsit, amelyre fel akarna szállni s amely természetesen soha sem ott áll meg, ahol a közönség a megállóhelyet véli és elindul, amikor még rémült nők vagy gyermekek állanak a lépcsőnél.

A villamoson lévőeknek rendszerint úgy kell felhúzgálni a lépcsőről a se le, se föl állapotban került utasokat. Sikoltozás, futkosás, méltatlankodás és az utasok átkozódása együtt jár az ilyen jelenetekkel, amelyek

relázító kalamitásokkal jelzik, hogy ezt nezzük a dupla villamos megállóhelyek rendszerének.

És mi a célja? A célja az volna, hogy gyorsabban bonyolódott le ezeken az útvonalakon a villamosforgalom és ma éppen ellenkezőleg, néha száz méterekre menő távolságon förlódnak össze a megrekedt villamoskocsik.

A legforgalmasabb békeidőben is számban bonyolódott le ezeken az útvonalakon a villamosforgalom és ma éppen ellenkezőleg, néha száz méterekre menő távolságon förlódnak össze a megrekedt villamoskocsik.

Ennél haszontalanabb és bornírtabb gondolat még nem szerepelt Budapest közlekedési forgalmában.

A közönséget mindezideig valósággal csak az Isten őrizte a folyton megismétlődhető véres katasztrófáktól.

A békeidőben ezeken az útvonalakon az úttest mindkét oldalán megálltak a villamoskocsik és mégsem torlódott össze a forgalom.

Ezeket a villamosmegállóhelyeket az útvonalak egyéb megállóhelyeivel együtt, a háborúban szüntették meg *azon címen, hogy a villamosárammal spórolni kell és hogy a kocsik gyakori megindítása fölösleges áramfogyasztással jár. De vajjon ma ez a szomorú közlekedési eszköz hivatkozhat-e még az áramspórolás szükségességére?*

Szerintünk az új közlekedési rend sok jó szándékú, de legtöbbször fölösleges hókuszpókuszokban produkált rendszere helyett

vissza kellene állítani a békeidők közlekedési rendjét és a régi megállóhelyeket.

Vagy ha minden áron ragaszkodni kívánunk a dupla villamosmegállóhelyek rendszeréhez, akkor

félreérthetetlen kategórikus szabályok tisztázzák azt a kérdést, hogy hol kell feltétlenül megállni a villamosnak és hol kell a közönségnek felszállnia, hogy baj ne érje.

De talányokat csinálni, sőt lutrit abból, hogy a villamos útvonal egyik pontja megállóhely-e vagy nem és tovább gyötörni a közönséget ennek a cinikus nemtörődöm-ségnek életveszedelmes következményeivel, ez ellen minden józan észnek tiltakoznia kell.